

Publicerad 2007-09-13 23:44 av boen

Medvetandet, livet och döden

Medvetandet, livet och döden

Livet en kosmisk tillfällighet?

Medvetandet om döden en ännu större tillfällighet hos några få levande varelser?

Ett enskilt medvetande upphör förr eller senare.

Ett enskilt medvetandes ibland uppdykande medvetande om sitt framtida upphörande upphör även.

Ett enskilt medvetande som inte upphör skulle bli mättat med medvetenhet.

Medvetandets medvetenhet upphör i stort varje natt när vi sover.

Varje sömn blir en förberedelse för döden, att sakna medvetande.

Att vara död är som att sova djupt utan slut.

Ett evigt liv, ett evigt medvetande vore en plåga.

En mängd gamla medvetanden vore en plåga och börda för unga medvetanden som skulle både behöva försörja och lyssna på dem.

Att behöva i evighet sitta i himlen och lyssna på harpospel skulle nog driva de flesta till vansinne.

Att behöva i evighet sitta i helvetet och titta på 100 TV-kanaler skulle utan tvekan driva alla till vansinne och önskan om ett snabbt slut.

Dessbättre finns inga goda skäl för att vare sig Guds himmel eller helvetet skulle ha någon existens. Det är frågan om önsketänkande för att göra tillvaron uthärdligare.

Uttryck som "död", "gå bort" och "avliden" ger fel associationer - våra minsta beståndsdelar återgår till universum och kommer så småningom att ingå i andra varelser och andra kommande världar. Det föds nya fenomen och varelser med hjälp av dem.

I den meningen dör vi aldrig.

I vår kropp byts ständigt partiklar ut mot andra och partiklar återgår till omgivningen - i den meningen "dör" vi hela tiden och föds i viss mån också.

Antingen levande eller död är ett förenklat dualistiskt tänkande - vi skiftar medvetandetillstånd och från 20-års-åldern börjar vår kropps försvagas. Vi närmar oss gradvis den biologiska döden.

När vi dör är vi redan i stor utsträckning mindre levande.

Men vi lever kvar i anden, i det just vi skapat och i det vi sagt och gjort mot andra

och i deras minnen

och i det som de senare påverkade av den bortgångne kommer att säga och göra,

generation efter generation.

På det sättet kan man säga att en människas medvetande mer eller mindre finns kvar efter hennes död.

Därför är det viktigt hur vi lever våra liv: vad vi känner, tänker, säger och gör – hur vi sprider ringar på "vattnet" runt oss.

Var och en av oss var psykologiskt eller andligt unik när vi levde och

det är vi även efter att vi lämnat jordelivet. Verkningarna
av vårt liv finns kvar längre än vårt namn och andras minnen
av oss, kanske till tidens ände.

I den meningen dör vi inte – vårt liv fortsätter att ha inverkan länge, länge.

Medvetandet om att få återgå till kosmos bland blommor och gräs
på en vacker sommaräng, det önskade vackra slutet.

Det var nog något sådant de som uppfann idén om paradiset tänkte på.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren boen med Poeter.se id #17072 innehar upphovsrätten